

ART37 sz. levélből kihagyott rész:

Ami itt következik valahol már egyszer leírtam, de most muszáj felidézni! Mindig felmerül egy gyerek tanításánál, taníttatásánál, hogy mit tanuljon. Az én válaszom erre pedig az, hogy: Mindent!

Mindent, amennyit csak elbír. Egy kisgyerek kb. 5-10 éves kora között szinte mindenre megtanítható, úgy, hogy szívesen csinálja, még hallgat a szüleire és eszébe sem jut tiltakozni. Ez a korszak egy gyerek életében a legfontosabb, meghatározó. Azok a dolgok, amelyek ezen időszak alatt történnek, örökre megmarad az emberben, még akkor is, ha később nem emlékszik rá! Tehát nem úgy kell feltenni a kérdést, hogy vajon van-e tehetsége hozzá, hanem éppen fordítva, mit lát, mi veszi körül, hova visszük, mire tanítjuk, ezek fogják eldönteni a gyerek érdeklődését! Ezért fontos a környezet, a szülő, hogy hol él, mi veszi körül. Egyébként ez maga a „Kodály módszer”, aki addig, addig csökkentette a gyerek (zenei) nevelésének életkorát, hogy végül eljutott a mamáig. Természetesen ezt a „módszert” már régen tudjuk, hiszen mindenki látja, tudja, hogy orvosnak, orvos, zenésznek zenész lesz a gyereke. Csodálkozni ezen nem lehet, hiszen a gyerek ezt látja, hallja már az anyja hasában is.

Kodály csak megfogalmazta és bevezette az alsó tagozatban a zenére való nevelést. Sajnos inkább kevesebb sikerrel, mint igazán sikerrel, mára pedig már szinte teljesen eltűnt ez a módszer. (Japánban pedig elterjedt!)

Nem vész kárba az az idő, amit a gyerek például balett oktatással tölt el, akkor sem, ha nem lesz belőle „prima ballerina”, mert közben megismerkedik a zeneirodalom olyan csodás alkotásaival, mint például Prokofjev: Rómeó és Júlia balettjével.

Ezért tartom nagyon károsnak egy gyermek életében a 3 és 6 éves kora között elpocsékolt időt, amikor nem tanul semmit. Pedig ez egy nagyon-nagyon fogékony korszak és t a n u l n i kellene! Lásd például a két nyelven beszélő gyerekeket! Semmi problémát nem okoz egy kicsinek, hogy az anyja angolul, az apja magyarul beszél vele. (Élő példa a szomszédunkban lakó család, vagy a S. Krisztián két gyereke, akik egyformán jól beszélnek svédül és magyarul. Még egyik gyerek sem jár iskolába!) Az óvodákban olyan gyatra az oktatási színvonal, hogy az elkeserítő, pár dedós nóta és mindenki örül, hogy mit tud a gyerek. Amerikai barátnőm 4 éves unokája számítógépes oktatásban részesült, mert ott 4 éves kortól kötelező az iskola! Ugyan ilyen károsnak tartom a két és fél hónapos nyári szünetet, amikor nincs tanítás! Hatalmas terhet ró a szülőkre, akiknek nincsen ennyi szabad idejük! A gyerekek – szerencsés esetben – a nagyszülőknél lógnak, akiknek csak arra terjed ki a figyelmük, hogy a gyerek nehoggy kárt tegyen magában. (Közöttünk szólva ez tényleg elég nagy feladat!)

Káros ez a két és fél hónapos leállás, már csak azért is, mert az év végén már alig tanulnak valamit, az évkezdésre pedig szinte mindent elfelejtnek a gyerekek, legalább egy hónap telik el, amire újra „belerázódnak” az iskolába.

Persze nem a kötelező tananyaggal kellene foglalkozni nyáron, hanem művészeti tárgyakat, sportokkal, nyelvekkel, múzeumokat lehetne látogatni, főzni, kirándulni és minden egyebet, ami nem fér bele a normál iskolai oktatásba, erre az időszakra kellene megszerveznie az iskolának. Bőven elég lenne egy hónapi szünet. Persze vannak iskolai táborok, de az csak egy hét (32.000.- Ft./fő) és nem old meg semmit. A legtöbb szülő ki sem tudja fizetni, szóval rémes ez az egész!

Hát ezek jutottak eszembe a Rómeó és Júlia kapcsán!

2013. 05. 11. szombat